

VRÁŽEDNÁ HRA

James
Datterson

KIO KAN

Copyright © 2017 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MURDER GAMES
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-238-6

Barbaře a Willu Cravenovým

H. R.

Prolog

Kartářovo svolání

Záznam č. 1

Takže vy chcete být sériovým vrahem...

Jistě, můžete prostě chodit po světě a střílet lidi, pif paf, ale zjistil jsem, že střelné zbraně, byť někdy představují správnou volbu a odvedou svoji práci, mě často neuspokojují. Chybí jim jistá intimita – stačí, abyste jenom zmáčkli spoušť, slyšíte ránu a vidíte ten masakr, když tkáň oběti vmžiku vybuchnou, ale necítíte stejný adrenalinový nával jako u jiných, řekněme osobnějších způsobů, jak někoho zavraždit.

Já osobně mám rád kreativitu. Existuje tolik nádherných a tvůrčích metod zabíjení a opravdu mám pocit, že dlužím sám sobě i svému cíli, abych rozšiřoval záběr a neupadl do rutiny. A i když okolnosti vyžadují střelnou zbraň, s oblibou přidávám nějaký zajímavý prvek, něco extra. Zmrzlinový pohár vždycky vypadá líp s třešničkou.

Přesto byste žasli, jaké uspokojení lze získat i z těch nejzákladnějších přístupů. Tak třeba někoho ubodat. Nenapadá mě osobnější a intimnější zážitek. Zvuk nože propichujícího lidskou kůži je přímo opojný. Někdy se prostě nedokážete ovládnout a chcete ho slyšet pořád znovu a znovu.

Ubodání má samozřejmě i svoje mouchy. Tak například se při něm obvykle dost nadělá. Proto nosívám oblečení, které pak můžu jednoduše vyhodit. Pokud si nicméně zakládáte na ukrývání důkazů, ještě lepší je šaty spálit.

Jste-li ale ve finanční tísní nebo máte nějaký oblíbený úbor – však víte, košili nebo pohodlné kalhoty, v nichž vás zabíjení baví víc než v jiných – nezapomeňte krvavé skvrny co nejdříve namočit do odstraňovače skvrn a nechte je v něm

dobrou hodinu, než oblečení hodíte do pračky. Taky důrazně doporučuji jeden cyklus praní navíc.

Další nevýhodou, přinejmenším teoretickou, je to, že ubodání vyžaduje trochu větší přípravy. Trvá o něco déle než prostě namířit pistoli a zvyšuje důležitost okamžiku překvapení. I tak prvních pár bodnutí pokaždé nesplní účel. Buďte připravení na odpor, podle velikosti a vzpurnosti oběti.

Všichni se nicméně nebrání. Předpokládáme, že lidé mají úžasnou vůli k životu, ale je neskutečné, jak rychle se někteří smíří s osudem, zejména pokud jde o smrt ve velké kaluži vlastní krve.

To je pro můj první záznam skoro všechno. Máte-li nějaké otázky, obávám se, že si musíte poradit sami. Nemám žádnou poradenskou linku nebo e-mailovou adresu pro veřejnost. Z jasných důvodů vám taky nemůžu prozradit svoje pravé jméno, ale v poslední době mi lidi začali přezdívat *Kartář*, což se mi celkem líbí, a tak jsem tuhle přezdívku přijal za svou. Zní pěkně. *Kartář*. Čistě. Autoritativně. A vlastně i docela vhodně, vzhledem k mým metodám. Zažádal bych si o ochrannou známku, kdybych mohl.

Nejlepší sérioví vrazi, které si lidi většinou pamatují, vždycky mají nějakou dobrou přezdívku, která se k nim dokonale hodí. Jaký by to jinak mělo smysl? Cvokaři vám řeknou, že chlápci jako já jsou především narcisisti, ale jestli tím myslí, že jsem hrdý na vlastní řemeslo a pečlivě plánuji každou vraždu, asi existují podstatně horší nálepky, které vám můžou dát.

Upřímně řečeno vám všem jenom dávám, co chcete. Trochu vzrušení, únik z nudných životů. O čem byste se jinak bavili nad kafem za čtyři dolary, když se tváříte jako mistři světa.

Chcete mě. Potřebujete mě. A časem všichni zjistíte, že vám všem dělám velkou laskavost. Věřte mi.

A teď mě, prosím, omluvte, je tu někdo další, koho nutně musím zabít.

1. část

Rozdání karet

1. kapitola

Jakmile jsem vstoupil, v přednáškové síni zavládlo ticho, v němž byste slyšeli spadnout špendlík. Rozhovory okamžitě ustaly, všechny oči se upřely na mě a sledovaly každý můj pohyb.

Pro pořádek, každý profesor, který vám tvrdí, že si neuvědomuje, aspoň trochu, tohle pohlazení ega, si nezřízeně vymýšlí. Všichni to zbožňujeme.

Ještě o několik vteřin jsem ticho protáhl – neuspěchaně jsem spustil ramenní brašnu na stůl vedle přednáškového pultu a pomalu se obrátil ke studentům se stejným úvodním proslovem, jaký pronáším už řadu let. Jediné, co se mění, je dojem, že obličeje v publiku jsou pokaždé o něco mladší.

Nic nevyvolá ve čtyřiatřicetiletém muži spolehlivěji pocit, že je za zenitem, než univerzitní kampus.

A začínáme...

„Dobré dopoledne, moji milí géniové, vy všichni bývalí předsedové tříd a řečníci na rozlučkách se školou, jedničkáři a vytrvalí pokořitelé met, a snad i pár těch, jejichž mamky a tatkové znali ty správné lidi v přijímacích komisích na Yale. Vítejte na Analýze abnormálního chování, běžně označované za Úvod k psychopatům, nebo, což je ještě lepší, Základy pochopení vašich exkluků a holek. Jsem profesor Dylan Reinhart, Dylan s ypsilonem, a ano, má matka byla velká fanynka Boba Dylana. Máte nějaké otázky?“

Každý rok se někdo nachytá.

Blondýna ve třetí řadě zvedla ruku s pohodovým sebevědomím, hraničícím s flirtováním. Evidentně si o mě nezjišťovala žádné informace.

„Ano? Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Heather,“ odpověděla se svůdným úsměvem.

„Děkuji, Heather, ale dotaz, jestli máte otázky, byl jenom řečnický. Ještě jsem vás nezačal učit, takže neexistuje nic, nač by se dalo ptát,“ řekl jsem. „Tím se dostáváme k prvnímu pravidlu přednášky: *Ptejte se jen na to, čemu nerozumíte.*“

Někdy umím být přímo na zabití.

Ujišťuji vás, že to nedělám bezdůvodně. K většině těchto studentů se od třetí třídy základní školy všichni chovali jako ke géniům – a čím dříve pochopí, že jimi nejsou, tím líp. Jak kdysi pravil bývalý úředník patentového úřadu s účesem jako poděs: „Skutečný génius přiznává, že nic neví.“ Ten chlapík se jmenoval Einstein.

Ubohá Heather ve třetí řadě vypadala, jako by právě snědla zkaženou ústřici. Nebojte se, časem jí to vynahradím.

Pokračoval jsem: „Učebnice k této přednášce se nazývá *Teorie svolení: Nová definice abnormálního chování*, a pro ty z vás, kteří neznají autora, ačkoliv je to zatraceně prima chlapík, vězte, že je tak trochu narcisista, který poslouchá zvuk vlastního hlasu skoro stejně rád, jako k jeho poslechu nutí ostatní.“

Většina sálu se zasmála. Ti, kteří se nesmáli, měli hlavy ponořené v materiálech k přednášce, kde právě zjistili, že autorem řečené učebnice jsem opravdu já, Dylan Reinhart.

„To nás samozřejmě přivádí k druhému pravidlu,“ řekl jsem. „*Budete docházet na všechny přednášky.* Jedinou omluvenkou pro absenci na přednášce je vaše vlastní smrt nebo smrt někoho jiného, pokud vás tato osoba kojila, trenovala s vámi na zápasy ve školní lize nebo vám pravidelně přikládala pětidolarové bankovky do narozeninových přání a podepisovala je *S láskou babička a děda.*“

Student v první řadě, zjevně prvák, horečně tůkal do laptopu. Zmlkl jsem, dokud ke mně konečně nezvedl oči.

„Co to děláte?“ zeptal jsem se.

Ztěžka polkl a zmateně sklopil oči ke klávesnici. „Jenom jsem si... ehm... dělal poznámky,“ vypravil ze sebe.

„Třetí pravidlo,“ ohlásil jsem o něco hlasitěji. „*Na této přednášce si nebudete dělat poznámky.* Opakuji, nebudete si dělat poznámky. Budete poslouchat. Smyslem přednášky je nabourat klasické názory na abnormální chování, a pokud jde o mě, nic není abnormálnějšího, než přednášet sálu plnému stenografů.“ S úsměvem jsem se odmlčel. „Nějaké otázky?“

Tentokrát nezvedl ruku nikdo. Ať byli géniové nebo ne, všichni přece jen studovali na Yale. A nedostali by se sem, kdyby se učili pomalu.

„Dobře,“ kývl jsem. „Takže začneme.“

Ale ještě před tím se ze zadní části místnosti ozval hluk a všichni se ohlédlí. Jen se otevřely dveře, nic jiného.

Přesto ten zvuk zněl nějak odlišně.

Někdy poznáte problémy ještě před tím, než dotyčná osoba vejde do místnosti.

2. kapitola

„Do hajzlu!“ pronesla na vrcholu uličky, když si uvědomila, že na ni všichni zírají. Okamžitě se pleskla do čela. „Sakra, že jsem to řekla nahlas?“

„Řekla,“ potvrdil jsem. „Naštěstí pro vás je mi fuk, když se na mých přednáškách mluví vulgárně.“ Vyšel jsem před katedru. „Vítejte.“

Spisovatelé si všimnou vlastní knihy na míli daleko a ona měla mou knihu zastrčenou pod paží. „Jste profesor Reinhart, že ano?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl jsem. „A vy jste...?“

„Vás zjevně vyrušila,“ dopověděla.

Byla to buď studentka, nebo aspoň vypadala dost mladě, aby se za ni mohla vydávat. Nepoznal jsem, co z toho.

Každopádně byla atraktivní. Důkaz nespočíval ani tak v tom, jak se na ni dívali studenti, jako spíš v tom, jak si ji prohlížely studentky. Jestli tomu nerozumíte, patrně netušíte, proč si ženy kupují drahé boty. Náповěda: nijak to nesouvisí s muži.

„Promiňte, ale pořád neznám vaše jméno,“ řekl jsem.

„Jsem Elizabeth,“ odpověděla. „Elizabeth Needhamová.“

„Jste zdejší studentka, slečno Needhamová?“ zeptal jsem se.

„Na Yale?“ Uprímně se zasmála. „Děláte si legraci, vidíte?“

„Zřejmě ano,“ řekl jsem.

Rozhlédla se po sále. „Totiž, samozřejmě nic ve zlém.“

„Určitě mluvím za všechny, když řeknu, že se nikdo neurazil. Ale jestli nejste studentka...“

„Tak kdo jsem? Ano, to je dobrá otázka,“ připustila.

„Dostanu na ni dobrou odpověď?“

„Co kdybych si tu zatím sedla a popovídali jsme si po přednášce?“

Přesunula se k volnému místu v zadní řadě. Dokonce na mě i kývla, jako by mě vyzývala, ať pokračuji.

Ať byla kdokoliv, měla kuráž.

Všichni otočili hlavy ke mně, jako kdyby seděli uprostřed wimbledonských tenisových kurtů – pink! –, aby viděli, co se bude dít dál. Míček byl zjevně na mé straně hřiště.

„Šedesát osm tisíc dvě stě třicet dolarů,“ řekl jsem.

Pink! Všichni se otočili zpátky k ní.

„Prosím?“ zeptala se.

„Tolik stojí jeden rok na Yale, slečno Needhamová. Z toho přibližně čtyřicet devět tisíc je za výuku,“ dodal jsem.

„Žádáte mě, abych odešla?“

„Ne, jen se vás ptám, jestli máte šekovou knížku.“

Pink! Pink! Pink!

Mrzutě se zvedla a vykročila ke dveřím. Nemohl jsem si pomoci – cítil jsem se trochu provinile. Zatracené svědomí. To je moje Achillova pata.

„Snad jsem vás neurazil, slečno Needhamová,“ řekl jsem.

Zastavila se a zvedla ke mně dlaň. „To je v pořádku. Ale jen pro upřesnění, jsem detektiv Needhamová. A přišla jsem, protože jsem si docela jistá, že vás někdo chce zabít.“

Pink!

Odešla.

3. kapitola

„Běžte za ní!“ vykřiklo několik studentů.

Byl jsem v pokušení je poslechnout, ale napadlo mě, že jestli mě opravdu někdo chce zabít, neexistuje pro mě bezpečnější místo než místnost plná potenciálních svědků.

Zůstal jsem za katedrou a přednáška proběhla podle plánu. No dobře, možná to nebyla ta nejlepší přednáška, jakou jsem kdy pronesl, a možná jsem některé části vzal zrychleně. Člověk přece není robot.

Zjevně jsem potřeboval s tou ženou mluvit, a věděl jsem, že mi po přednášce postačí jediný telefonát, abych zjistil, jestli je ještě v kampusu.

„Ne,“ odpověděl chlapík, který mi zvedl telefon na newhavenské policii. „U nás žádný detektiv Elizabeth Needhamová nepracuje.“

Nepřekvapilo mě to. Sálala z ní zkušenost z velkoměsta. Nebo přinejmenším z většího města, než je New Haven. To znamenalo, že za mnou přicestovala z dálky. Rozhodně by neodešla, aniž by si se mnou promluvila.

A vskutku, během několika vteřin mi mobil zavibroval příchozí esemeskou. Takže je opravdu detektiv; zamávala odznakem a děkan nebo nějaký jiný správce všech důvěrných údajů jí vyklopil moje telefonní číslo.

Přijďte za mnou k Jojo's.

U zprávy nebyla adresa a taky jsem žádnou nepotřeboval. Tak se jmenovala kavárna, kterou v kampusu znali všichni. A nebyla daleko odtud.

O několik minut později jsem se k ní blížil – seděla u zadního stolu a před sebou měla mou knihu a nějaké barevné složky, vše pečlivě uspořádané. Dívala se na mě tmavě hnědýma očima přes okraj přehnaně velkého hrnku.

„Vybrala jste pěkné místo na schůzku,“ řekl jsem a přisedl k jejímu stolu.

Kouzlo téhle kavárny na Chapel Street samozřejmě spočívá v tom, že na ní není nic pěkného. Dřevěné stoly a židle, odřená dřevěná podlaha a v oknech závěsy v babičkovském stylu. Velice univerzitní prostředí.

„Jaký byl zbytek přednášky?“ zeptala se. Ani svou otázku nemusela doprovázet ironickým úsměvem.

„Třetina studentů chtěla, abych se za vámi rozběhl, zatímco druhá třetina se domnívala, že jste herečka, kterou jsem si najal. Přednáška koneckonců pojednává o abnormálním chování.“

„A poslední třetina?“ zajímala se.

„Ti dumali nad tím, jakou známku dostanou, jestli mě opravdu někdo zabije ještě před koncem semestru,“ odpověděl jsem.

Čekal jsem, že mi poví, že její poslední slova v přednáškovém sále byla poněkud melodramatická a že mě ve skutečnosti nikdo zabít nechce. Místo toho otevřela složku, která ležela přímo před ní. Zelenou.

„Vezmeme to znovu od začátku,“ řekla a představila se.

Elizabeth Needhamová, detektiv druhé třídy u newyorské policie. Ale prý ji smím oslovovat Elizabeth.

A pak mi v zásadě představila mně samotného.

Seděl jsem a poslouchal, jak shrnuje můj život do série bodů, které monotónním hlasem přečetla z ručně psaných poznámek na papíru ve složce. Aspoň to neměla načmárané na koktejlovém ubrousku.

„Doktor Dylan Reinhart... bakalářské studium na Yale... doktorát z psychologie, taky na Yale... tři roky výzkumný grant na univerzitě v Cambridge... potom další doktorát, ten-

tokrát na MIT, ze statistiky se zaměřením na bayesovskou.“ Odmlčela se a vzhlédla. „Měla bych vědět, co to je? Bayesovská statistika?“

Možná pokud randíte s Natem Silverem...

„Bayesovská statistika je důvod, proč by ženy před padesátkou neměly chodit na rutinní mamografická vyšetření,“ odpověděl jsem.

„A proč?“

Kývl jsem na její složku. „Zřejmě si s oblibou děláte vlastní výzkumy, Elizabeth.“

„Vrtá vám to hlavou?“ zeptala se. „To, že jsem zkoumala vaši minulost?“

„Ne. Hlavou mi vrtá, že jste mi ještě nevysvětlila, kdo mě chce zabít. Můžete spustit, jakmile budete připravená.“

Zavřela složku a položila na ni ruce. Žádný snubní prsten. Vůbec žádné šperky. „Víte, kdo je Allen Grimes?“

„Ten, co píše o zločinech?“ Byl to novinář, který psal každodenní sloupek do *New York Gazette*. Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem ho nečetl.

Elizabeth přikývla. „To je on,“ řekla. „Předevčírem dostal poštou anonymní balíček a v něm vaši knihu.“

„Je to snad zločin?“ zeptal jsem se.

Zpola jsem žertoval, ale Elizabeth nikoliv.

„Jak se brzy ukázalo, ano,“ odpověděla.

4. kapitola

Elizabeth sáhla vlevo od sebe a přitáhla si jinou složku. Tahle byla červená. *Červená nikdy nevěstí nic dobrého.*

„Vaše kniha v sobě měla záložku,“ pokračovala.

Otevřela složku a vytáhla z ní malý sáček na důkazy. Byl zapečetěný, označený a právě tak dost velký na šunkový sendvič. Tím pádem měl ideální velikost na to, co ve skutečnosti obsahoval.

Předklonil jsem se a zadíval se na něj. „Karta?“

Nešlo o dotaz – zjevně to byla karta. Hrací karta. Křížový král.

„Říká vám to něco?“ zeptala se Elizabeth.

„To je absurdní. Proč by mělo?“

„Jo, máte pravdu.“ Elizabeth obrátila oči v sloup. „Samozřejmě jsem přijela z Manhattanu až sem, abych vám mohla klást absurdní a bezvýznamné otázky.“

„Asi často slýcháte, že jste popudlivá, vidíte?“ poznamenal jsem.

„Dávám přednost termínu temperamentní. Čemu dáváte přednost vy oproti označení arogantní?“

„Arogantní mi vlastně docela vyhovuje.“

Musím uznat, že udržela dobrých pět vteřin bezvýrazný obličej, než se usmála. *Mír začíná úsměvem*, pravila matka Teresa.

„Ne, ta karta mi nic neříká,“ řekl jsem. „Lidi ale celkem běžně využívají karty jako záložky do knih.“

„Souhlasím,“ přikývla. „Na téhle je ale jedna věc, která není tak běžná. Vlastně je přímo vzácná.“

Elizabeth otočila sáček, abych viděl zadní stranu karty. Na strakatém modrobílém podkladu byla tmavě červená skvrna. Krev.

„Předpokládám, že jste provedli analýzu,“ řekl jsem.

„Je skupiny AB Rh minus,“ odpověděla. „Takovou má jen přibližně jedno procento lidí.“

„Jo, docela vzácnost. Taky bych řekl, že tam je ta skvrna schválně.“

„I v tom se shodneme,“ kývla. „Krevní skupina jako vodítko.“

„A kam vás zavedlo?“ zeptal jsem se.

5. kapitola

Elizabeth znovu sáhla do červené složky a vytáhla černobílou fotografii o rozměrech dvacet na pětadvacet centimetrů. I podle standardů míst činu bylo tohle mimořádně drsné. Trhl by sebou i ten nejoddanější fanoušek Wese Cravena.

„Oběť se jmenuje Jared Louden a řídil velkou investiční společnost,“ začala Elizabeth. „Byl ubodán – zdrženlivě řečeno – před šesti dny, u vchodu do svého domu na Upper East Side. Žádní svědkové, žádné stopy. Nic.“

Zíral jsem na snímek. Louden ležel v kaluži vlastní krve, s elegantním oblekem rozsekaným zdánlivě nespočetným množstvím bodnutí. Naprosto brutální. „Před kolika dny jste říkala?“

„Před šesti,“ zopakovala Elizabeth. „Od té doby v okruhu tří set kilometrů nedošlo k jiné vraždě, aby oběť měla krev skupiny AB Rh minus.“

„A co před tímhle chlápkem?“ zeptal jsem se. „Nějaké další nevyřešené případy?“

„Jeden starší než osm měsíců. Prostitutka zastřelená v Queensu.“ Elizabeth kývla na zadní stranu karty. „Tahle krev není osm měsíců stará. Podle laboratoře není starší než týden.“

„Říkala jste, že ta karta, spolu s mou knihou, přišla poštou, že ano? Nedodal ji kurýr?“

„Ano, přišla poštou. Prošla přes Farley.“

Předpokládala, že vím, že tím myslí hlavní manhattanskou poštu, budovu Jamese A. Farleyho, tu s tím známým nápi-

sem. *Ani sníh, ani déšť, ani horko, ani noční tma nezabrání těmto poslům v tom, aby rychle obešli přidělené okruhy.*

„Adresa nejspíš nebyla napsána rukou?“ řekl jsem. Předpokládal jsem, že to nepřichází v úvahu.

„Vlastně ano,“ odpověděla. „Jenže druhou.“

Nechápal jsem. „Co tím myslíte?“

„Druhou rukou, než jakou ten člověk normálně píše,“ vysvětlila. „Takové písmo vypadá dětsky a prakticky se nedá vystopovat.“

„A samotná karta – co že to bylo?“

Elizabeth otočila sáček na důkazy, aby mi ji ukázala.

„Křížový král,“ řekla. „Nejdřív jsem si pomyslela, že jde o jasný komplex. Vrah sám sebe považuje za krále.“

„To by ze mě dělalo jeho poddaného?“

„Zjevně se nějak ztotožňuje s vámi nebo s vaší knihou. Ale ať vás nenávidí nebo uctívá, je docela pravděpodobné, že vás chce zabít.“

„To je jistě možné, ale připadá mi to jako poměrně unáhlený závěr,“ zamračil jsem se.

„Unáhlený závěr?“

„Ano. Fixační poruchy se projevují mnoha různými způsoby.“

„Máte pravdu,“ uznala. „Na druhou stranu...“ Odmlčela se.

„Co na druhou stranu?“ Zamračil jsem se ještě víc. *Co jste mi neukázala?*

Elizabeth zvedla knihu a otočila ji, abych viděl svůj snímek vzadu.

A sakra.

„Pořád vám to připadá unáhlené?“ zeptala se.